

**LIST OBWIESZCZAJĄCY ROK ŻYCIA KONSEKROWANEGO
W METROPOLII GÓRNOŚLĄSKIEJ NA NIEDZIELĘ
30 STYCZNIA 2011**

I. Z inicjatywy sługi Bożego Jana Pawła II, od czternastu lat w święto Ofiarowania Pańskiego przeżywamy w całym Kościele Światowy Dzień Życia Konsekrowanego. Tym razem ten jeden dzień chcemy w naszej górnośląskiej metropolii niejako rozszerzyć, mając na względzie dzisiejsze funkcjonowanie i przyszłość szczególnie żeńskich zakonów, zgromadzeń i świeckich instytutów życia konsekrowanego. Zakony męskie były przedmiotem naszej uwagi i modlitwy w Roku Kapłańskim.

Racji, które nas skłaniają do skupienia uwagi na żeńskim życiu konsekrowanym jest kilka. Nade wszystko ujawnia się coraz bardziej brak właściwego rozumienia istoty życia konsekrowanego w dzisiejszym Kościele. Niektórzy wręcz uważają, że to przeżytek. Na kobiety w habitach spoglądamy najczęściej z podziwem, ale własnej córki, wnuczki, czy koleżanki w takowym stroju nie chcemy widzieć. Bywa, że rodzice zupełnie nie potrafią się pogodzić z faktem, że córka poszła do klasztoru. Seminarium dla syna można jeszcze jakoś zaakceptować; ostatecznie status księdza w społeczeństwie nie jest najgorszy. Natomiast celną zakonną dla córki, bywa postrzegana jako koniec jej możliwości rozwoju i ścieżka do zmarnowania życia.

Takie światowe, zupełnie niechrześcijańskie widzenie rzeczy, sprawia, że klimat dla rozwoju żeńskich powołań jest w naszym społeczeństwie na Śląsku coraz trudniejszy. Do tego dochodzi jeszcze wpływ materializmu i konsumpcji, wątpi wiara w wielu naszych rodzinach i charakterystyczny dla młodego pokolenia problem z powzięciem jednoznacznej decyzji na całe życie. Skutkiem jest wyraźny spadek liczby powołań do zgromadzeń żeńskich, coraz częstsze zamykanie domów zakonnych, obawy o przyszłość i niepokój w sercach wielu sióstr zakonnych.

Przeto, mając na uwadze piękne owocowanie dopiero co zakończonego Roku Kapłańskiego, ogłaszamy w naszej górnośląskiej metropolii Rok Życia Konsekrowanego.

Nasze szpitale, domy opieki, ośrodki Caritas, szkoły, przedszkola, a przede wszystkim miejsca nieustannej modlitwy mają wiele do zawdzięczenia siostrze zakonnej. Pracują one w różnych instytucjach kościelnych i charytatywnych. Opiekują się dziećmi i młodzieżą, osobami chorymi i starszymi.

Któż nie słyszał o błogosławionej Matce Teresie z Kalkuty, która za swoją pełną poświęcenia służbę otrzymała pokojową nagrodę Nobla.

Kilka przykładów z naszej metropolii.

Służebniczki Śląskie, które założył bł. Edmund Bojanowski, przybyły na teren naszej archidiecezji już w 1868 r.

W połowie XIX w. na Górnym Śląsku posługiwała chorem bł. Maria Luiza Merkert, założycielka elżbietanek. Pamiętamy jej beatyfikację 30 września 2007 r. w Nysie. Była nazywana Śląską Samarytanką.

Nasza archidiecezja prowadzi proces beatyfikacyjny Laury Meozzi, salezjanki, która zmarła w Pogrzebieniu w 1951 r. oraz siostry Dulcissimy ze Zgromadzenia Sióstr Marii Niepokalanej. Urodziła się w Świętochłowicach, a dziś jedna ze świętochłowickich szkół nosi jej imię. Zmarła w opinii świętości w Brzeziu na Odrę.

Miejsc modlitwy i pracy osób konsekrowanych w naszym lokalnym Kościele jest o wiele więcej. Te miejsca chcemy pokazywać w najbliższym roku.

A co to znaczy być zakonnica? To znaczy żyć czystością, ubóstwem i posłuszeństwem. To radykalne chrześcijaństwo, którego często brakuje nam wszystkim w życiu codziennym.

Siostry w sposób wolny wybierają Chrystusa. We wspólnocie, zgodnie z jej charyzmatem, realizują swoje powołanie.

Ich praca i modlitwa, poświęcenie i zaangażowanie są widoczne jeszcze bardziej na misjach. Kraje Trzeciego Świata to są miejsca niezwykle poświęcenia siostr zakonnych. Czasem słyszymy o ich prześladowaniach i śmierci.

Inną formą realizacji powołania zakonnego jest życie monastyczne. Najkrócej można określić je jako życie pełnią miłości.

Przed laty pochodząca z Istebnej siostra Dąbrówka, boromeuszka, wybrała powołanie do życia kontemplacyjnego. Wstąpiła do karmelitanek w Krakowie. Później na prośbę przełożonych wyjechała do Islandii, a następnie do Norwegii. Razem z innymi Polkami zbudowała klasztor w Tromsø za kołem polarnym. Dziś to najważniejszy ośrodek życia kontemplacyjnego w północnej Norwegii. Dwa lata temu, kiedy stanąłem nad jej grobem w ogrodzie zakonnym pełnym kwiatów, pomyślałem sobie: ile miłości musiało być w tej młodej góralce spod Ochodzitej, by na daleką północ zanieść trochę Chrystusowej nadziei.

II. Dzisiejsza Ewangelia przypomina nam osiem błogosławieństw. Czym są błogosławieństwa? Przede wszystkim wpisują się one w długą tradycję orędzia starotestamentalnego, którą znaleźć możemy na przykład w Psalmie 1: „Błogosławiony człowiek, który zaufał Panu...”

Poszczególne błogosławieństwa stanowią jakby opis wielu tożsamości: ubogich, głodnych, płaczących, znienawidzonych i prześladowanych (por. Mt 5,1-12).

W ten sposób kryteria obowiązujące w świecie zostają obalone. Miara błogosławieństw jest inna niż miara świata. Bo właśnie ubodzy w oczach świata i uważani za przegranych są w rzeczywistości szczęśliwymi i błogosławionymi: (Benedykt XVI, „Jezus z Nazaretu”).

Błogosławieństwa są obietnicami, z których wyłania się nowy obraz świata i człowieka. Są to obietnice eschatologiczne, ale realizowane w doczesności, gdy człowiek zaufa i zawierzy Bogu.

Życie konsekrowane to życie według błogosławieństw. Osoby konsekrowane są ludźmi, którzy szukają Pana, jako pokorni tej ziemi (por. So 2,3). To owa biblijna reszta Izraela, która nie będzie czynić nieprawości ani mówić kłamstwa. W ich ustach nie znajdzie się zwodniczy język... i nie będzie nikogo, kto by ich przestraszył (por. So 3,12-13).

III. Życie konsekrowane znajduje się w samym sercu Kościoła jako element o decydującym znaczeniu dla jego misji.

Do wszystkich wiernych zwracam się z gorącym apelem, aby w tym czasie do 2 lutego 2012 roku podjąć trud szczególnej modlitwy z siostrami, za wszystkie siostry i o nowe powołania zakonne. Niech będzie to czas naszego większego otwarcia się na życie konsekrowane w ogóle, na potrzeby i posługiwanie sióstr, na problemy, z którymi się na co dzień borykają. Nie zmarnujmy okazji, by odkryć na nowo wartość i znaczenie stanu konsekrowanego we wspólnocie Kościoła, a modlitwę za niewiasty konsekrowane włączmy do naszego pacierza.

Z okazji obchodzonego 2 lutego Światowego Dnia Życia Konsekrowanego wszystkim osobom konsekrowanym, siostram, braciom i ojcom, przekazuję bukiet najlepszych życzeń. Wszystkim wiernym

archidiecezji udzielam pasterskiego błogosławieństwa. W imię Ojca i Syna i
Ducha Świętego.

Katowice, 25 stycznia 2011 r.

A handwritten signature in black ink, reading "+ Damian Zimoń". The signature is written in a cursive style with a large initial 'D'.

+ Damian Zimoń
Metropolita Górnośląski